

на Народното Просвѣщение, като делегатъ на правителството, единъ професоръ отъ Висшето училище, като прѣдставитель на Академическия Свѣтъ и единъ професоръ отъ Рисувалното училище, като прѣдставитель на Учителския свѣтъ при това училище.

Така допълненъ комитетътъ Царь-Освободитель, събранъ на 10 декемврий 1899 година на заседание, съ акламация е провъзгласилъ за свой почетенъ прѣдседатель и върховенъ покровитель Негово Царско Височество Княза. Това рѣшение е било поднесено на Негово Царско Височество Княза на 15-й януарий 1900 година отъ цѣлия съставъ на комитета. Държавниятъ Глава, достоенъ вождъ на признателна България, съ особена радостъ приелъ да вземе подъ свое покровителство дѣлото на комитета, както свѣдочать знаменателнитъ негови думи:

„Знакъ на некултурность и висока неблагодарность щѣше да бжде отъ страна на българския народъ, ако не бѣ се подѣла мисълта за въздигане паметникъ на Царь-Освободителя, който извади България отъ тъмнината и ѝ дарува свобода, съ свободенъ политически животъ: ето защо, народътъ трѣбва да му въздигне великолѣпенъ паметникъ. Азъ вѣрвамъ, че комитетътъ „Царь-Освободитель“ ще получи всичкитъ улеснения, както отъ страна на народа, така и отъ страна на държавата, за благополучното изкарване на великата си задача, а що се касае до Мене, още отъ сега ви обѣщавамъ, че наравно съ васъ ще работя и ще Ми бжде особено приятно да видя единъ день мисията ви увѣнчана съ успѣхъ“.